

Dementie

Dit weekend las ik een boekje van Anne-Mei The over mensen met beginnende dementie en hun partners. Het raakte me omdat deze onderzoekster en politica zo liefdevol spreekt over de mensen die ze ontmoet. Ze vertelt over de lange weg die echtparen gaan. Het begint vaak met een gevoel dat er iets niet klopt zonder dat je daar precies de vinger op kunt leggen. Je partner doet soms rare dingen, vergeet kleine dingen of legt spullen op onlogische plekken. Toch merk je niets als je met hem of haar praat. Ook zelf verdoezelt iemand zoveel mogelijk zijn tekortkomingen. Mensen zijn heel slim daarin. En als omgeving wil je graag geloven dat het eenmalig is en geen voorbode van iets ergers.

Daarna komt gaandeweg het moment dat je onder ogen moet zien dat er sprake is van dementie. Er zijn onderzoeken en een dokter die de diagnose bevestigt. Het is een grote klap voor zowel de patiënt als de naasten. Dementie of Alzheimer, de meest voorkomende vorm daarvan, is een ziekte die niet te genezen is. Het is een onbekende weg. De beelden die de meesten van ons hebben zijn van het laatste stadium als mensen hun geliefden en hun omgeving niet meer herkennen. Voordat je op dat punt aanbeldt is er een lange weg die voor iedereen anders is. De partner wordt mantelzorger en heeft vaak het gevoel dat hij zelf moet uitzoeken wat werkt en wat niet.

Hoe blijf je zelf op de been als je echtgenoot steeds meer afhankelijk van je wordt en bang wordt als je niet in de buurt bent? Hoe leg je uit aan familie en vrienden wat er aan de hand is en hoe blijf je de relaties in stand houden? Waar vind je gehoor als je even ruimte nodig hebt om bij te tanken? Hoe houd je de relatie met elkaar in stand? En hoe kun je het verdriet en de woede delen om de situatie die jullie gezin is overkomen?

Van de week was ik bij het Odensehuis aan het Vliet waar mensen met dementie en hun partners en kinderen welkom zijn voor een kopje koffie, een spelletje, gesprek en samen eten. Het is een plek waar de mens centraal staat en waar naar je geluisterd wordt. Er wordt meegedacht bij concrete vragen en er is ruimte voor ieders talenten. Het is zo'n ruimte waar mensen even op adem komen en waar ze zich gewaardeerd voelen gewoon zoals ze zijn. Binnen de parochie starten we met het project Kuiermaat, omdat veel mensen graag wandelen.

Samen met een maatje is het gezelliger en raak je de weg niet kwijt. Wilt u of uw partner graag een stuk lopen op een middag, dan kunt u zich bij mij aanmelden en wordt u gekoppeld aan een maatje na een kennismakingsgesprek.

Ik hoop dat we samen kunnen voorkomen dat mensen zich alleen voelen met hun zorgen en dat de tijd samen zoveel mogelijk een goede, waardevolle tijd kan zijn.

Pastor Lysbeth Minnema
8 april 2019

